

gule allada, ja temma ennese teggude järrei
makselakse temmale kätte: igga ilma süta rõõm
sada taewa, igga waew, mis inimessse en-
nese sü parrast ta peäle langeb, rõhhub põrgo
pole, kui ta mitte kahhetsemisse wallo ja me-
leparrandamisse waewa läbbi omma hinge
wottab peasta. Meie rõmud on lõp-
pend! ütles Tio selle peäle. Lõppend? küsis
se wanna isä — kas Jummal siis inimes-
sele agga separrast moistust on annud, et ta
peab moistma, ello kibbedussi tundma? sest
ello rõmud tunneb teine loom ka; agga ello
kibbedussed tunneb agga se, kellel moistus —
eks so aus ello panne sind jo sedda arwama,
et so hinge te parrema ello pole lähhab? ag-
ga kas seddasinnast parremat ello kegi siin
parrida saab? sest kas se ello mis siin, an-
nab neid sulle taggasi, kelle haudade äres so
siidda tahtis katteda? — ehk, kas sa woid
arwata, et Jummal sedda armastust meie
siiddamette sisse olleks lonud, ilma sedda tae-
wast lomatta, kus nisuggune armastus om-
ma iggarvest palka sisseparrib —? Eks Han-

so meleparrandaminne ei tounnud teie kuz-
wastussesi? ja kui keik taewas rõmo tunneb
ühhe pattuse parrast, kes meelt parrandab,
kui paljo ennam peaksite teie praego sedda
rõmo tundma! — Ja ennä ka Laur tuli
aiades.

Mis se tahhab! ütles Tio. Agga temma
pakkus Reinole nuttes kät, üteldes: sa olled
tänna Hansole ja minnule paljo head teinud;
ja minna kuriateggia ei räkind sulle head
sanna selle ette, jätšin ka so näest temma mur-
re sisse; agga nüüd se waewab mind nenda,
et ma alw keik isseennese melest ollen, ja mo
hääbi ei anna so peäle wadaragi — tulle,
Tio, istu mo wantri peäle, ma wiin sind,
kuhho sa tahhad! Ja mulle Hansoga wen-
naks! wastas Rein, ja loi temmale kät; ja
Tio ütles: kas nääd, weike Jürri rägib sin-
no meleparrandamist taewa. Siis wottis
Laur Reino jullest sedda surnud last, ja wa-
utas tedda omma wasto rinda; ja ütles: ei
sinna olle mo pattud näinud! ehk surrid se-
parrast, et minno ja minnosugguse kurri ello